

Ramkvilla 2005

Helles oplevelser

Det er en mærkelig fornemmelse at side i en metalstige med ryggen op mod et spinkelt grantræ som svajer i vinden, midt i en lysning hvor alle de andre træer er væltet under orkanen. Det store spørgsmål er hvorfor er mit træ ikke væltet?

Nå men når solen skinner fra en isblå himmel og man har radioen i øret og kan høre driverne i drevet kommunikere så kan man også klare lidt bølgegang. Særligt nu hvor den sidste melding er at der er set elg først en kvie og derefter en ko med kalv.

Alle sanser er skærpede, den lysning jeg sieder i ligger på kanten af et stort mose område og på vej på plads så vi masser af fod og fald fra elg og tydelig vildsvineaktivitet, store områder som var rodet godt rundt og masser af fod. Ind imellem bilder jeg mig også ind at jeg nærmest kan lugte at der lige har været grise i nærheden.

Radioen skratter igen, nu er dyrene på vej mod mosen. Jeg holder vejret – er der ikke noget der bevæger sig i krattet i udkanten af lysningen, en solsort flyver væk og igen er alt stille. Der lyder et skud og kort efter er der besked på radioen om forbiskud på kalven.

Elgene er stadig i drevet og bevæger sig igen mod mosen. Æteren knitre alle lytter med, hvor er de nu henne – hvad sker der. Tiden går. En af driverne følger op på meldingen om forbiskud og søger hen mod skytten for at tjekke for schweiss. Det meldes over radioen at der ikke er schweiss så i det mindste er dyret ikke anskudt.

Vi er i Sverige på den årlige pigejagt, 16 kvinder fra Danmark, som alle er aktive jægere og gerne bruger en weekend i hinandens selskab.

Det er andet drev på denne fantastiske efterårsdag, heldet har ikke været med os. I første drev, var der en kæmpe kegler, som smuttede nok så snedigt uden om alle skytterne og nu er ko og kalv forsvundet ud af drevet uden at nogen har set hvor de er blevet af.

Vi har stadig 1½ dag tilbage at jage i og på et eller andet tidspunkt skal det nok lykkes og den perfekte situation opstår ud af intet. Det er det spændende ved at gå på jagt nogle gange har man heldet og andre gange ikke.

Joachim som vi er på jagt hos har bygget sit kølehus om, så der nu kun er kølehus i den ene ende og så er blevet lavet indkvartering i den anden. Når man kommer ind i kølehuset går der en trappe op på første salen, hvor der er 6 soverum med plads til i alt 20 personer.

I stueplan er der stort køkken alrum med plankeborde og bænke. Der er to toiletter, bruserum, vaskemaskine, kølefryseskabe, 6 kaffemaskiner, bestik, kopper, glas osv.

Faciliteterne er i orden og der er masser af vildt.

Indsendt af: Helle Høst-Madsen

Jannes oplevelser

Jeg havde glædet mig til denne tur lige siden sidste år. Inden afrejsen var alt tilrettelagt. Annie havde lavet madplan og arbejdsfordeling. Og pakkeliste havde vi også fået, så der var ikke noget man kunne være i tvivl om. Vi havde også fået lidt at vide om, hvad vi måtte skyde i år og sidst men ikke mindst havde Joachim fået lavet en jagthytte, som vi skulle bo i i år. Det var meget spændende at skulle af sted igen i år.

Vi skulle 7 piger af sted fra mig. Vi havde aftalt at mødes kl.13 om torsdagen, hvorefter vi skulle pakke bilen og så nå færgen kl 14. Jeg havde aftalt med Lene, at jeg skulle tage skiback på, for vi ville jo have LIDT med hver især. Birgit Andersen skulle også med hos os, og hun havde købt fælles mad og vin samt diverse snacks osv. osv. Det fyldte ret meget, så vi besluttede at tage anhænger med (den blev også fyldt), men vi var hurtige og nåede færgen kl. 13.30.

Efter en dejlig tur op gennem Sverige med diverse tissepauser og ophold i en MEGA slikbutik nåede vi endelig til Ramkvilla ca. kl 17,30.

Sikke en overraskelse. Joachim havde fået lavet en utrolig dejlig jagthytte TIL OS. Det første vi så, da vi trådte ind i slagterrummet var en elg, der hang på en krog og en til inde i kølerummet.

En trappe til 1 sal med soverum og plads til 20 pers. Rigtig flot.

Nederst 2 toiletter et badeværelse med 2 brusere og vaskemaskine. Et rigtig flot og rummeligt spisekøkken med alt man kunne ønske sig. Det var bare en rigtig god start.

Der gik ikke ret lagt tid før for alle var samlede og vi kunne nyde Birgits lækre kyllingesandwich. Bagefter fortalte Joachim om jagten og vi trak lod om pladserne næste morgen.

Vi stod tidlig op fredag morgen, spiste morgenmad og gjorde klar til at gå på jagt. Jeg blev sat af i det samme tårn som jeg havde på min første jagt sidste år. Det var helt fint for så vidste jeg hvor jeg skulle kigge hen når det begyndte at lysne. Det var desværre ingen fordel for jeg så ikke noget.

Jeg blev hentet igen og sat af et nyt og dejligt sted men så heller ikke noget der. Vi holdt frokost i det grønne og så igen på jagt.

Ca. kl 15,15 blev jeg sat af et sted hvor der 14 dage forinden var set en stor tyr lige op af tårnet. Det var med MEGET store forventninger at jeg listede ned til tårnet. Jeg gik helt stille og kiggede mig godt omkring. Der

var intet at se så jeg kravlede op i tårnet.

Jeg havde lige fået MÅSEN plantet i sædet da min nabopost skød. Og der lige for næsen af mig ca.30 m fremme så jeg benene af en elg trave ca. 8m for derefter at forsvinde helt væk i træerne.

SA... og HE..... men med håbet om at den ville vende tilbage til mig velvidende om at en elg i trav løber temmelig langt, sad jeg så og ærgrede mig over, at den ikke var løbet ned til mig. Men jeg så den desværre ikke mere. Da Torben hentede mig sagde han, at det helt sikkert var den store tyr, jeg havde set, for den holdt til i det område. Men jeg kunne ikke vide det, da jeg kun havde set benene.

Vi skulle hente Pia min nabopost bagefter. Da vi så hende på vendepladsen, var vi ikke i tvivl om, at DER STOD EN RIGTIG GLAD JÆGER. For hendes fødder lå den dejligste lille dåkalv. Skudt perfekt først i hjertet og derefter på halsen. STORT TILLYKKE TIL PIA.

Efter en dejlig jagtdag tog vi hjem og fik nogle rigtig dejlige bøffer. Nogle af pigerne gik i ”badet” og vi andre vaskede op. Bagefter var der hygge.

Lørdag var vi igen tidligt oppe. Vi skulle over i det andet område ca. 1 times kørsel fra Ramkvilla. Her havde vi også en rigtig dejlig dag. På en post hvor jeg sad på en sten øverst oppe på en skråning, hørte jeg Joachims hund gø tæt på. Birgit A. sad på post ved siden af mig, og hun afgav et skud. Det var spændende. Jeg kunne stadig høre Joachims hund gø, var der mere?? Og kom det til mig ??

Så kom de op ad bakken. En ko med kalv direkte op til mig. Yes, riflen op og afsikre. De holdt tæt sammen, så jeg kunne ikke skyde. Ca. 30 m foran mig drejede de af og havde breddesiden til. Perfekt hvis ikke bare der var alle de ondsvage træer i skoven. Hvem i h..... har sat dem der??? Efter ca. 4 m med breddesiden til skræede de ned af bakken igen, og jeg kunne ikke skyde. Sa..... så skulle jeg måske have prøvet at skyde igennem et træ ??? Nej vel?

Nu sad jeg bare og ønskede at koen havde haft 2 kalve, og Birgit havde fået den ene. Det havde hun ikke. Den dag blev der også set en STOR gris og en del råvildt.

Hjem igen om aftenen, jeg skulle være med til at lave mad. Vi skulle have Ristaffel så det var rimeligt nemt. Efter aftensmad sad vi og hyggede, og nogle spillede Meyer. Det var vidst rigtig sjovt, og jeg var da også fristet til at deltage i det sidste spil. Men velvidende om at en hård dag ventede gik jeg i seng.

Søndag skulle vi igen jage i Ramkvilla. Vi havde igen en dejlig dag. På et tidspunkt skulle vi jage ude ved grissesåten. Jeg havde trukket et tårn der stod lige ved en foderplads. Da jeg blev sat af så vi 3 stk. dåvildt springe ind i såten. Jeg håbede selvfølgelig at de ville blive stødt tilbage til mig da drevet gik i gang, men jeg så desværre ikke noget. Så kom vi jagtens sidste plads inden vi skulle hjem. Jeg havde trukket elgbanen, en ret fed plads. Jeg havde da også kun været i tårnet i ca. 15 min da jeg så dåvildt til højre for mig, ca. 30 m væk. De kom fra skoven og skulle bare over en lille forhøjning, for derefter at komme helt fri på den åbne plads. Velvidende om at de meget hurtigt kan ændre kurs tænkte jeg at på første skudchance så ville jeg skyde.

Der kom 4 dyr frem hvoraf den en godt kunne være lidt mindre end de andre. Det MÅTTE være en kalv. 1 et splitsekund var den alene på højen og jeg skød. 4 stykker dåvildt sprag ud på det åbne stykke. Der var ingen af dem der var ramt kunne jeg konstatere. Havde der været 5 ?? og kalven lå bag forhøjningen ?? jeg vidste det ikke. Jeg måtte ikke forlade min post så jeg kunne kun vente til vi blev hentet igen. Det var en MEGET lang time. Joachim kom med sin elghund og sammen blev vi enige om at jeg havde afgivet et perfekt forbiskud. ØV.

Jagten var forbi, og vi skulle pakke vores ting og sige pænt FARVEL.

Jeg har et forslag til næste år. Vi bliver og hygger os søndag aften. Får sagt RIGTIGT farvel og kører friske og udhvilede hjem næste morgen. Er det en ide, eller SKAL i alle hjem og på arbejde dagen efter?

Jeg glæder mig til næste år, men kunne egentlig godt tage af sted med det samme.

TAK TIL ALLE HUNDENE TAK TIL ALLE HUNDEFØRERNE TAK TIL JOACHIM

OG SIDST MEN IKKE MINDST TAK TIL ANNIE

Knus fra Janne.

Solveigs oplevelser

Første gang jeg var med på elgjagt i Sverige var i oktober 2005. Det var slet ikke meningen, at jeg skulle med, for jeg stod bare på venteliste. Men, kort inden pigeturen gik mod de svenske jagtmarker, fik jeg en opringning fra Lene. Hun sagde, at hvis jeg kunne give hurtigt svar, så var der plads til mig på holdet. Efter kort konferering med Claus, som også selv er ivrig jæger, var det hjemlige på plads, så jeg kunne sige ja tak. Og selv om jeg ikke havde så lang tid til at glæde mig i som de fleste andre, så havde jeg i forvejen længe gået og forestillet mig, hvordan det ville være at komme på efterårsjagt i de svenske skove. Og jeg glædede mig inderligt!

Vi trak lod om pladserne, og Kim mente, at jeg havde fået en rigtig god plads i første sæt. Joakim satte mig af som en af de første og fortsatte videre for at sætte de andre piger af, som var med i samme bil. Vi hviskede Knæk og bræk til hinanden, og så var jeg alene på jagt. Stigen var ikke svær at finde, og det lykkedes mig at komme stille op med både rygsæk, riffel og afstandsmåler. Frosten hang i luften, det var lidt koldere end i DK, og tågen hang stille på det store engareal, som strakte sig mellem tårnet og skovkanten på den anden side.

Afstandsmåleren blev brugt flittigt. Det er et dejligt luksus-redskab, som jeg havde lånt mig til. Kikkerten er måske ikke med så stor forstørrelse, men til gengæld er det rigtig rart, at man kender afstanden til de forskellige kendemærker. Afstandsvurdering har altid været en ret svær disciplin for mit vedkommende.

Der var ikke gået mange minutter, før jeg fandt ud af, at der var lidt mere end 150 meter hen til skovkanten. Men hvad var det, som dukkede op i tågen? Ganske rigtigt, en då med kalv. Og Joakim havde tydeligt forklaret, at vi gerne måtte skyde dåkalv. Riflen til skulderen, og hurtigt fandt jeg kalven i sigtet. Hvor jeg nød øjeblikket! Hurra, der ca. 1½ time før jeg blev hentet igen, og der var allerede en skudchance. Den dåkalv var min! Mange tanker for igennem mit hoved, for Birgit og jeg havde naboposter til hinanden, og inden vi kom på plads, var vi blevet enige om, at det kunne være festligt, hvis én af os åbnede ballet. Jeg glædede mig allerede til at sende hende en sms efter jeg havde skudt. Og komme hjem med kalven, for jeg havde aldrig før haft mulighed for skud til dåvildt før. Men det gjorde nu ikke noget, at jeg ventede lidt, for der var alligevel 150 meter hen til kalven, og den og dåen tog det helt roligt. Måske ville tågen lette lidt? Måske ville de komme tættere på. Hvor var det spændende.

Sikringen blev skubbet frem, og så var det bare at klemme skuddet af, når jeg syntes. Jeg aner ikke, hvor lang tid, der gik. Fornemmelsen af at vente med fingeren på aftrækkeren, samtidig med at min dåkalv endnu ikke vidste, at den var død, var stærk og intens...

Et gammelt ordsprog blev yderst aktuelt for mig, og jeg tænkte meget over det på resten af turen. For der er rigtig god tid til at tænke tanker, når man sidder på post i de stille, store, svenske skove.

For pludselig rejste då og kalv hovedet og sikrede meget kort mod vejen, som gik langs med stykket. Og så sprang de ind i skoven. Årsagen var, at de havde hørt en bil. Den blev bandet meget langt væk, selv om det var Joakim, som havde sat alle af og nu kørte tilbage til huset.

Æv, æv, æv. Chancen var forpasset. I den næste 1½ times tid stirrede jeg intenst på hver en gren i skovkanten, for måske ville de komme frem igen. Og hvis det skete, så ville jeg ikke tøve en gang mere.

Men det skete ikke. Hverken i den såt eller på resten af turen. Jagtens gudinde var nok blevet træt af mig. Vi havde en skøn tur med masser af store oplevelse, selv om jeg ikke kunne levere vildt på paraden. Tillykke til dem, som gjorde det, det var dejligt at være med til dele med jer. Og nu har jeg lært at for at være heldig på jagt, så må man lidt frem i skoene og udnytte de chancer som kommer – og så nyde situationen bagefter. Det nytter ikke at sælge skindet, før dåkalven er skudt ...

Indsendt af: Solveig Mørtz